

«ΚΑΤΑΘΕΣΗ»

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΑΚΗ

ΚΑΙ ΜΠΛΕ ΑΛΟΓΑ

ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ

ΧΟΡΤΑΡΙ, ΤΟΥ

ΜΙΧΑΗΛ ΣΑΤΡΩΦ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

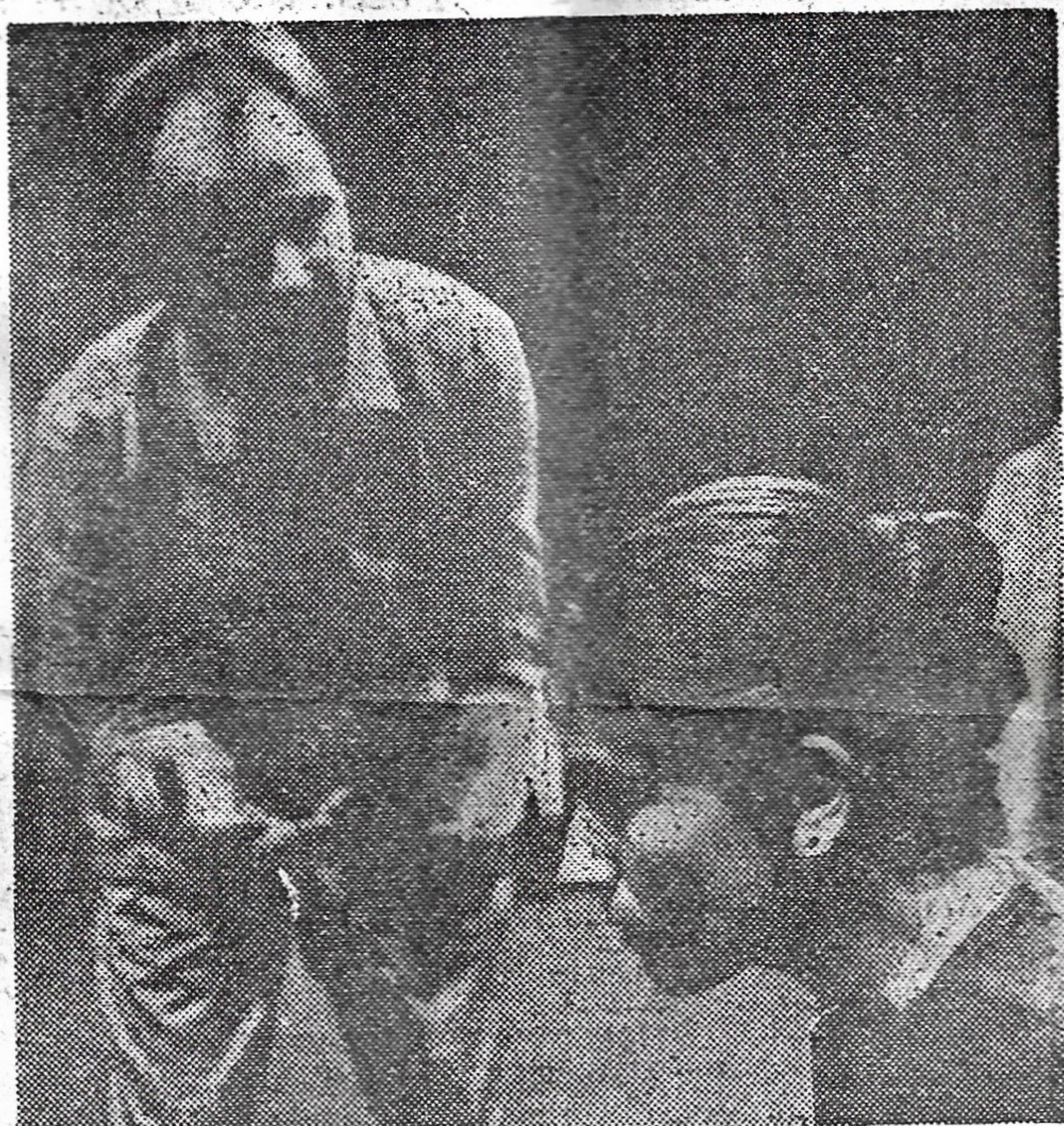
28 ΔΕΚ. 1981

Προβλήματα δυο γενεών

ΟΙ ΗΡΩΕΣ της «Κατάθεσης» του Αλέξη Σεβαστάκη («Πολιορκία») είναι άνθρωποι που ήττηθηκαν. Άνθρωποι που κάποτε ξεκίνησαν με ιδέες, αγωνίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, αλλά σε κάποια στιγμή, υπέκυψαν. Συμβιβάστηκαν. Αρνήθηκαν τις ιδέες τους για να επιβιώσουν. Να θυγούν από τη φυλακή και να επιστρέψουν κοντά στις οικογένειές τους. Ο συγγραφέας τους αντιμετωπίζει συμπαθητικά, ανθρώπινα, παρουσιάζοντάς μας τα τραύματά τους, βοηθώντας τους να επουλώσουν τις πληγές τους. Κάνοντας μιά ειλικρινή κατάθεση, μιά κατάθεση που ταυτόχρονα λειτουργεί και σαν προσωπική τους κάθαρση.

ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ και τό χτές εναλλάσσονται αρκετά έντεχνα στο στο έργο του Σεβαστάκη, που παρακολουθεί μερικά ζευγάρια σε μιά σημαντική καμπή της νεοελληνικής ιστορίας. Εκείνο που αδυνατίζει όμως το έργο είναι η επαναληπτικότητα που συναντάμε στις ιστορίες των τριών ζευγαριών, που παρουσιάζονται να κάνουν τις ίδιες περίπου υποχωρήσεις και ν' αντιμετωπίζουν μιά τό ίδιο εφιαλτική πραγματικότητα κοντά στις γυναίκες τους ή τους συγγενείς τους. Εκεί ακριβώς που χρειαζόταν μιά πολυμορφία στην παρουσίαση των τριών βασικών προσώπων (του ανεπάγγελτου, του δικηγόρου και του ράφτη), ο συγγραφέας άρκέστηκε σ' ένα βασικά εύρημα, δίνοντας πίν έντύπωση πώς τό έργο του θα ήταν πολύ καλύτερο, και αποτελεσματικό, αν περιοριζόταν σε μονόπρακτο.

ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ στο ένεργητικό του σκηνοθέτη, Τάκη Βουτέρη και τή θεάτρου του Πειραιά που κατάφεραν, παρά τις επίμειρους αδυναμίες αυτής της «Κατάθεσης», να τή ζωντανέφουν και να τής δώσουν μιά πνοή και μιά δύναμη, κρατώντας τό

Ο Τάσος Βασιλείου και η Έφη Τσαμποδήμου σε μιά σκηνή της «Κατάθεσης» του Αλ. Σεβαστάκη.

ένδιαφέρον του θεατή ως το τέλος της παράστασης. Ο κ. Βουτέρης έπιασε το βασικό θέμα του έργου, αυτό το άγχος των σημερινών ανθρώπων, μπροστά σ' ένα παρελθόν που τους έξευτέλιξε, που τους άλλαξε το πρόσωπο και την πορεία τους. Οι ήθοιοι έδωσαν μια δουλειά συνόλου σάν κι αυτή που γνωρίσαμε στο παρελθόν σέ έργα όπως «Τό νησί» ή «Μάνα, μητέρα, μαμά». Μ' επικεφαλής τους: Τάσο Βασιλείου (άνεπαγγέλτος), Έφη Τσαμποδήμου (γυναίκα του), Τάκη Βουτέρη (δικηγόρος), Ιουλία Βατικιώτη (άδερφή του), Χάρη Εμμανουήλ (ράφτη), Αννίτα Δεκαβάλλα (γυναίκα του), Θόδωρο Γκόνη (βοηθό του και Εκτελεστή), Νίκο Γαλιάτο (Εξουσιαστή) και Ελένη Καλλιγά (Μάνα και άγρότισσα). Τά σκηνικά και κοστούμια της Αφροδίτης Κουτσουδάκη και ή μουσική και τά τραγουδία του Μιχάλη Τρανουδάκη συμβάλλουν στην έπιτυχία της παράστασης.

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΚΑΤΑΘΕΣΗ» του Σεβαστάκη σέ μια μαρξιστική «κατάθεση»: Μιά μουσική κωμωδία, γύρω από τά διδάγματα του Λένιν και που άπευθύνεται στην νεολαία, «Μηλέ άλογα σέ κόκκινο χορτάρι», γραμμένη από τό Σοβιετικό συγγραφέα, Μιχαήλ Σατρώφ, τό 1979, για τό γιορτασμό των 110 χρόνων από τή γέννηση του Λένιν και τό Τρίτο Πανρωσικό Συνέδριο της Ένωσης Κομμουνιστικής Νεολαίας. Η ιστορία έκτυλίσσεται στην Ρωσία, τό 1920, σέ μια περίοδο όταν ή υγεία του Λένιν άρχισε νά κλονίζεται κι ενώ μια ομάδα νέων της Κομσομόλ κάνουν πρόβες μιας μουσικής κωμωδίας που πρόκειται ν' άνεβάσουν στο θέατρό τους. Τό έργο παίζεται σέ δυό διαφορετικά ταμπλώ: Από τή μια, σκηνές από τή ζωή του Λένιν, μέ άποσπάσματα από όμιλίες και διάφορα γραφτά του, που αναφέρονται σέ προβλήματα που και σήμερα δέν έχασαν τήν επικαιρότητά τους, κι από τήν άλλη, οι πρόβες των νέων της Κομσομόλ, που μέσα από τις σχέσεις τους και τά θέματα των σκέτες τους, σχολιάζονται, άλλοτε ειρωνικά και χιουμοριστικά κι άλλοτε μέσα από τραγουδία και χορό, τά προβλήματα της νεολαίας: Η ήμιμάθεια, τό σέξ, ή γραφειοκρατία, ή κουλτούρα κλπ.

Ο ΕΤΑΙΡΙΚΟΣ θίασος «θέατρο της Νιόπης» έκανε μιάν άρκετά καλή δουλειά, ζωντανεύοντας ένα έργο που φαινομενικά τό ένδιαφέρον του περιορίζεται σ' όσους ένδιαφέρονται για τά μαρξιστικά - λενινιστικά διδάγματα. Ο Γιώργος Ρεμούνδος χρησιμοποίησε σωστά κι εύσηματικά τό χώρο (πολύ καλά τά σκηνικά του Νίκου Πετρόπουλου) για νά παρουσιάσει «παράλληλα» (μέ τρόπο κινηματογραφικό) τις διαφορές σκηνές: π.χ. εκείνες μέ τόν Λένιν στις δυό άκρες της σκηνής κι εκείνες μέ τους νεολαίους στο κέντρο.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ έμπνευσμένος φαίνεται ό σκηνοθέτης στις σκηνές των διάφορων σκέτες και τήν ειρωνία μέ τήν όποια τις άσπάζει (παράδειγμα τό σκέτες του σέξ). Εκτός από τις καλές έρμηνείες όλων βασικά των ήθοιοιων (άνάμεσά τους και των: Αιμιλία Υψηλάντη, Γιάννη Καλατζόπουλου, Μίρκας Καλατζόπουλου, Κώστα Καραγιώργη, Χριστίνας Αύλιανού, Κυριάκου Παπαδημητρίου, Γιάννη Τότσικα, Κατερίνας Καραβία) πρέπει ν' αναφέρουμε τήν ώραία μουσική του θάνου Μικραύταικου (οι στίχοι των τραγουδιών είναι του Μαγιακόφσκι και του Μπρέχτ) και τις χορογραφίες του Γιάννη Όλερϋ, καθώς και τήν άρκετά πετυχημένη διασκευή του έργου από τους: Θαν. Παπαρήγα, Μίρκα Καλατζόπουλο και Γιάννη Καλατζόπουλο. Ένα έργο που συνδυάζει τήν ψυχαγωγία μέ τό διδάγμα, όπως ζητούσε από τό θέατρο κι ό ίδιος ό Μπρέχτ.